

РЕШЕНИЕ

№ 332

гр. Карлово, 26.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Асима К. Вангелова-Петрова

при участието на секретаря Снежанка В. Данчева
като разглежда докладваното от Асима К. Вангелова-Петрова Гражданско дело
№ 20235320100774 по описа за 2023 година

Предявени са искове с правно основание чл.26 от ЗЗД във вр. с чл. 21,
ал. 1, чл. 22, във вр. с чл. 11, ал.1, т.9-11 от ЗПК.

Ищецът - С. К. М. твърди, че на 16.03.2023г. сключил Договор за
паричен заем № ***** с представител на дружеството „*****” АД, ЕИК
*****. Предмет на договора бил отпускане на паричен заем в размер на
1000.00 лева. Срокът на заема бил 16 седмици, като било договорено да
заплати 16 вноски по 66.66 лева. Съгласно чл. 2, т. 6 от договора лихвения
процент на кредита е 40.00%, приложим на годишна основа към сумата на
усвоения кредит, а годишния процент на разходите (ГПР) бил 49.05%.
Дължимата обща сума по договора е в размер на 1066.56 лева. По договора
била заплатена сумата от 1000 лева, за което му е издадена разписка. В
клаузата на чл. 4 от Договора за паричен заем било уредено, че заемателят
поема задължение в тридневен срок от сключване на договора да представи
едно от следните обезпечения: две физически лица - поръчители, които да
отговарят на посочените в договора условия за платежоспособност; банкова
гаранция в размер на дължимата сума със срок на действие - 30 дни след
крайния срок за плащане на задълженията по договора или одобрено от
заемодателя дружество - поръчител, което предоставя гаранционни сделки.

Твърди, че договорът за потребителски кредит е недействителен, тъй
като не са спазени редица разпоредби от Закона за потребителския кредит
(ЗПК). Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК, договорът за
потребителски кредит задължително следвало да съдържа информация
относно лихвения процент по кредита и условията за прилагането му.
Лихвеният процент по сключения договор за паричен заем е фиксиран, но
това не дава основание да се счита, че в случая изискването за посочване на

условията за прилагането му не важи. И при фиксиран лихвен процент следва да е налице яснота относно начина на изчисление на възнаградителната лихва - на база на целия размер на кредита към датата на неговото сключване, на база на остатъчната част от главницата при нейното последователно плащане или др. В конкретния случай това не е изпълнено. Откъм съдържание на договора - изискванията по чл.11, ал.1, т.7 и т.10 от ЗПК за посочване на ГПР, който да не надхвърля 50% (петкратния размер на законната лихва) и на общата дължима сума били изпълнени само формално. Съгласно съдебната практика, при формиране размера на възнаградителната лихва, макар нормативно да не е установен императивен лимит, обективен критерий за добросъвестното ѝ определяне може да бъде размера на законната лихва, без обаче тя да може да се приеме като максимален размер. Противоречаща на добрите нрави е уговорка, предвиждаща възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, а за обезпечени кредити - двукратния размер на законната лихва. В настоящия случай договорената между страните лихва в размер на 40% годишно надхвърля повече от три пъти законната, което представлява нарушение на добрите нрави, като критерий за норми на поведение, установени в обществото. В настоящия случай договорената лихва е в размер на 40.00% годишно, както и годишен процент на разходите от 49.05%, които надхвърлят законната и представлява нарушение на добрите нрави, като същевременно предвиждат и повече от едно възнаграждение при ползване на финансовия ресурс. С договорения фиксиран годишен лихвен процент в размер на 40% се нарушавали добрите нрави и се внася неравноправие между правата и задълженията на потребителя и доставчика на финансова услуга в разрез с изисквания на добросъвестността и в ущърб на кредитополучателя, поради което е налице нищожност на уговореното възнаграждение.

В договора за паричен заем не се съдържали конкретните параметри на общата дължима сума с включен в нея годишен процент на разходите, нито какъв е размерът на възнаградителната лихва, а само ГПР. Договорът за потребителски кредит нормативно е уреден като възмезден - по аргумент от чл.11, ал.1, т.9 от ЗПК, поради което нищожността на клаузата за договорната лихва, респ. на клаузата за ГПР, която е съществен елемент на договорното съдържание има за юридическа последица изначална недействителност на кредитната сделка.

Не били спазени и императивните изисквания на чл.11, ал.1, т. 11 от ЗПК в договора за паричен заем да е разписан действителния размер на ГПР. Действително приложения в кредитното правоотношение ГПР е различен от посочения в договора. Кредиторът вписвайки в контракта ГПР от 49.05% е заблудил потребителя, като използваната заблуждаваща търговска практика е довела до неравноправност на уговорката за ГПР и оттук до нищожност на клаузата за ГПР с произтичащите правни последици по чл. 22 от ЗПК - нищожност на кредитната сделка поради липса на задължителен реквизит от съдържанието на договора за потребителски кредит по чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. Уговореното възнаграждение за фирмата - поръчител е разход по кредита, който следва да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите - индикатор за общото оскъпяване на кредита - чл.19, ал.1 и 2 от ЗПК. Този извод следва от дефиницията на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, съдържаща се в пар.1, т.1 от ДР на ЗПК, според която това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисионни, такси, възнаграждения за кредитни посредници и всички други разходи,

пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

В нарушение на императивните изисквания на чл.19, ал.1 и 2 от ЗПК, кредиторът не е включил в договорения ГПР от 49.05% разходите, които следва да извърши ищецът за заплащане на възнаграждение на фирмата - поръчител. Поради невключването на възнаграждението в посоченият в потребителския договор размер на ГПР, последният не съответствал на действително прилагания от кредитора в кредитното правоотношение. Посочването в кредитния договор на размер на ГПР, който не е реално прилагания в отношенията между страните, представлявала „заблуждаваща търговска практика” по смисъла на чл.68д, ал.1, т.1 от ЗЗП. Посоченият в стандартния европейски формуляр и в договора размер на ГПР от 49.05% съставлявали невярна информация, която е заблудила потребителя относно действителния размер на разходите, които той ще следва да направи по време на действие на договора. С това кредиторът недобросъвестно е увредил потребителя, който е сключил кредитната сделка при планирани разходи в размер на 49.05% ГПР.

На ищеца не било разяснено по ясен и разбираем начин и при спазване на изискванията на чл.5 от ЗПК, преди сключване на договора какъв е размера на всички разходи, за които той следва да заплати, нито тази информация произтича по прозрачен за него начин от условията на договора и поради непознаването му с основните характеристики на услугата, той не е могъл да разбере икономическите последици на поетото от него задължение относно обхвата на всички разходи, които той следва да понесе във връзка с получения заемен ресурс. Кредиторът не е изпълнил задължението си по чл.5 от ЗПК, тъй като заблуждаващо е предоставил на кредитоискателя стандартен европейски формуляр за кредит с размер на 1000.00 лева, с посочен лихвен процент от 40% и ГПР 49.05% с общ размер на всички плащания 1066.56 лева. Когато към общите разходи по процесния заем освен договорната лихва се включи и уговореното възнаграждение на дружеството - поръчител в размер на 405.44 лева, платимо на 16 месечни вноски по, размера на ГПР се променя от 49.05% на 124.15%. Поради това, че кредиторът не е представил вярна информация, потребителят бил лишен от възможността да вземе информирано решение, съобразено с неговите финансови нужди и възможности дали да сключи кредитната сделка. Неговата неинформираност е довела до неравноправност в кредитното правоотношение

Твърди, че в деня на сключване на договора за паричен заем с представителя на „*****” АД със същия представител бил сключен и Договор № ***** за предоставяне на гаранция с „*****” ЕООД, по силата на който дружеството „*****” ЕООД поемало задължението да обезпечи пред „*****” АД задълженията му като кредитополучател по договора за кредит. По силата на така сключения Договор за предоставяне на гаранция му била начислено към всяка отделна месечна вноска да заплаща отделно по 25.34 лева или общо сумата от 405.44 лева, дължими на падежа на плащане на погасителните вноски по договора за паричен заем (чл. 3, ал. 1 от Договора),

сключен с „*****“ АД.

Законодателят е уредил договора за поръчителство като съглашение между кредитора и третото, различно от длъжника лице, отчитайки обстоятелството, че кредиторът има легитимен интерес в негова полза да бъде учредено лично обезпечение. Длъжникът нямал такъв защитен от закона интерес, поради което сключването на сделка между него и третото лице - поръчител е лишена от правно основание. Съдебната практика е константна, че противоречи на добрите нрави съглашение при което престациите са явно неекивалентни. По договор за поръчителство, сключен между длъжника и поръчителя, длъжникът не получава никаква престация, поради което нарушаването на принципа на справедливост е още по-драстично. Поставянето на изискването за заплащане на възнаграждение за осигуряване на лично обезпечение противоречи на целта на Директива 2008/48, транспонирана в ЗПК. На практика такава клауза прехвърля риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията. По този начин на длъжника се вменява задължение да осигури възнаграждение за обезпечение, с което дългът му нараства, т.е. опасността от свръхзадължнялост на длъжника се увеличава. Възлагането на потребителя да заплаща задължения, които следва да изпълнява кредитора са в изключителен интерес само на търговеца и във вреда на потребителя като по-слабата страна в гражданския и търговски оборот, с което задължение той не би се съгласил ако кредитодателят действаше добросъвестно. Поради изложеното е изпълнен общия фактически състав на чл.143 от ЗЗП и с оглед на изчерпателното изброяване на предпоставките за неравноправност на договорна уговорка (арг. от т.19 на чл.143 от ЗПК) тази договорка следва да бъде квалифицирана като неравноправна и непораждаща правни последици за потребителя.

Поставяйки на кредитополучателя изискване да сключи договор с дружеството - поръчител, кредитодателят „*****“ АД е договарял в полза на поръчителя по смисъла на чл.22 от ЗЗД. От вътрешните отношения между „*****“ АД и кредитополучателя следва, че ако той беше изразил воля да сключи договор за поръчителство, той не го прави в изпълнение на свое задължение към кредитодателя. Поради което единственият му мотив би бил да надари кредитора. По силата на чл.225, ал.1 от ЗЗД, с договора за дарение дарителят следва незабавно да престара, в противен случай договорът е нищожен. От погасителния план било видно, че ищецът се е задължил да погасява възнаграждението на поръчителя разсрочено, т.е. той не е надарил незабавно кредитодателя, поради което се отрича правния ефект на тази уговорка. Твърди, че договорът за поръчителство е с акцесорен характер, той може да съществува валидно единствено при условие, че съществува действителен главен дълг. По изложените съображения кредитната сделка счита за нищожна.

По възражението за допустимост на иска, ищецът с допълнителна молба от 01.08.2023г. уточнява, че съгласно чл. 23 от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи. Ето защо за ищеца възниква правен интерес, след като бъде обявен за недействителен да предяви осъдителен иск, с който да бъде осъдено ответното дружество да му заплати сумата от 66.56 лева, както и сумата от 405.44 лева - получени при

начална липса на основание, поради недействителността на Договор за паричен заем № *****/16.03.2023г. и договор за предоставяне на поръчителство № *****/16.03.2023г.

МОЛИ съда, да постанови решение, с което на основание чл. 124, ал. 1 от ЗЗД във вр. чл. 22 от ЗПК, да бъде признато за установено по отношение на „****“ АД, че договор за паричен заем № *****/16.03.2023г. е недействителен на основание чл. 22 вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 и т. 11, чл. 19, ал. 1 от Закона за потребителския кредит.

МОЛИ съда, да постанови решение, с което на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД да ПРОГЛАСИ НИЩОЖНОСТТА на договор за предоставяне на поръчителство № *****/16.03.2023г., сключен между „****“ ЕООД, като лишен от правно основание, уговорен неравноправно в ущърб на потребителя, противоречащ на добрите нрави и не породил правни последици, тъй като обезпечава нищожна кредитна сделка.

Ответното дружество „****“ АД счита, че предявеният установителен иск е недопустим, поради липса на правен интерес на ищеца. Към момента на сключване на договора, по времето на неговото изпълнение/действие и до приключването му спор между страните не е съществувал. Очевидно, договорът за паричен заем не е смушавал правното положение на ищеца и той го е изпълнил предсрочно. Тъй като договорът е вече изпълнен и облигационното правоотношение е вече погасено, ако ищецът няма интерес от осъдителен иск по договора, за който твърди, че е нищожен, то изобщо липсва правен интерес от предявяване на иск.

По основателността на иска, намира, че процесният договор за паричен заем е действителен и е в пълно съответствие с изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2. Договорът е сключен валидно. При отпускане на кредита дружеството е действало добросъвестно - на ищеца е предоставен СЕФ, в който са описани параметрите на кредита и изрично е посочено, че трябва да предостави едно от посочените обезпечения, т.е. преди да сключи договора за кредит, ищецът е знаел, че трябва да представи обезпечение. Видно от чл. 11, т. 18 от ЗПК, изискването да се предостави обезпечение на кредит е напълно допустимо и законно, т.е. клаузата на чл. 4 от договора за паричен заем е действителна. Кредитополучателят е можел да избира между три вида обезпечения, които да представи. Първата възможност е да се представи банкова гаранция. Втората възможност е да се осигурят двама поръчители. Изискванията към поръчителите са заложили, както с оглед размера на кредита, така и с оглед ограниченията на чл. 446 от ГПК. Третата възможност е представяне на гаранция от дружество-гарант. Ищецът е бил уведомен предварително, както за изискуемите обезпечения, така и за представянето на избраното от него обезпечение най-късно в тридневен срок след подписване на договора. Ищецът, преди да е обвързан от договор, е имал цялата необходима информация, за да вземе решение дали да сключи договор за кредит при тези условия или не, съответно дали разполага с възможност да осигури необходимото обезпечение, както и кое обезпечение да предостави. Съответно е имал достатъчно време още със сключването на договора да предостави обезпечение, а ако прецени, че не може да осигури такова, изобщо да не пристъпва към подписване на договора или да се откаже от него в законоустановения 14-дневен срок.

Договорът за потребителски кредит е в съответствие с изискванията на

чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК. Съгласно, чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК, в договора трябва да има информация за лихвения процент по кредита и условията за прилагането му, ако лихвеният процент не е фиксиран, в договора трябва да има информация и за индекс ши референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти. Лихвеният процент по процесния договор бил фиксиран и е ясно посочен в чл. 2, т. 6 от договора. Условията за прилагането на лихвения процент също са записани в договора. Процесният договор за заем е с т.н. „анюитетни вноски“, при които месечната вноска не се променя през целия срок на изплащане на задължението, а погасителните вноски са се разпределяли по главница и лихва. Анюитетните вноски се калкулират като първоначално процентът на лихвата е по-голям и постепенно намалява с течение на времето. Разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК не въвежда изискване да се отрази в договора как лихвата се разпределя във времето с изплащането на всяка една от дължимите вноски. Въпреки това освен, че в процесния договор за заем е посочен цифровият израз в проценти на годишния лихвен процент, в чл. 2, т. 3 от договора е определен и срокът на заема, а в погасителния план, представен на ищеца с подписването на процесния договор за заем и в чл. 2, т. 2 от договора, цифрово е определен и размерът на погасителните вноски в лева и броят им, от които показатели ясно може да се прецени как се разпределя лихвата във времето на действие на процесния договор. Твърденията на ищеца, че клаузата за лихвения процент (възнаградителната лихва) е нищожна, тъй като договорения лихвен процент нарушава добрите нрави и внася неравноправие между правата и задълженията на потребителя и доставчика на финансова услуга са несъстоятелни

В ЗПК не е предвидено изрично ограничение на размера на годишния лихвен процент (възнаградителна лихва). Единственото ограничение на размера на годишния лихвен процент (възнаградителната лихва) лихвата по кредита е разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, съгласно която годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. А в годишния процент на разходите, съгласно чл. 19, ал. 1, се включва и лихвата по кредита. Т.е размерът на лихвата не е ограничен, стига годишния процент на разходите да е в рамките, посочени в чл. 19, ал. 4 ЗПК.

Основанията за недействителност на договора за потребителски кредит са изчерпателно изброени в чл. 22 от ЗПК. В чл. 21 от ЗПК били посочени основанията за нищожност на клаузи от договорите за паричен заем по ЗПК. Във връзка с нищожността на отделни клаузи, чл. 24 от ЗПК препраща към разпоредбите на чл. 143 - 146 от ЗЗП. В Закона за потребителския кредит липсва основание за нищожност/недействителност „противоречие с добрите нрави“, в закона липсва и препратка към Закона за задълженията и договорите. Всъщност „добрите нрави“ в сферата на кредитирането са обективирани в разпоредбите на закона. Лихвата представлява цената на кредита, възнаграждението за ползване на заетите средства. Договорът за потребителски кредит е в съответствие с изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, договорът за потребителски кредит трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума. Дължима от потребителя,

изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин. Тази информация е налична в договора за потребителски кредит.

В процесния договор за потребителски кредит бил посочен ГПР, посочена е общата сума дължима от потребителя, посочени са и взетите предвид допускания. В настоящия случай е приложимо единствено първото базово допускане по т. 3, б. „а“ на Приложение №1, а именно да се допусне, че договорът ще е валиден за срока, за който е бил сключен, и кредиторът и потребителят ще изпълняват своите задължения в съответствие с условията и сроковете по договора, което е посочено в чл. 2, т. 8 от договора. Второто базово допускане касае уговорени променливи лихвени проценти, а в процесния договор лихвеният процент е фиксиран и подобни допускания са неприложими. Допълнителните допускания също не са приложими, защото касаят хипотези на горепосочените видове потребителски кредити, какъвто настоящия не е.

Посочва, че нормата на чл. 19, ал. 1 е дефинитивна. С нея законодателят е определил какво следва да се разбира под термина „годишен процент на разходите“. ГПР изразява определени от закона разходи, изразени като годишен процент от общия размер на кредита. Нормата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК не предвижда в договора за потребителски кредит да бъдат изброени всички разходи, включени в ГПР, а единствено да се посочат допусканията, използвани при изчисляване на ГПР, както и самия ГПР. Начинът на изчисляване на ГПР, съгласно чл. 11, т. 10 от ЗПК, е „определения в приложение № 1 начин“. Законът не изисква да се посочи математическия алгоритъм, по който се изчислява ГПР, тъй като това изчисление се извършва само по определения в Приложение № 1 ЗПК начин. Твърденията, че в договора не е разписан действителния размер на годишния процент на разходите по договора, тъй като е уговорено възнаграждение за фирма - поръчител, което не е включено в разходите по кредита са несъстоятелни. В представения договор за паричен заем, подписан от ищеца на всяка страница, не фигурира задължение за ищеца да плаща възнаграждение за осигуряване на гарант.

Съгласно член 4 от Договора за кредит, заемателят се задължава в срок до три дни, считано от датата на сключване на договора да предостави на заемотателя обезпечения: поръчители, банкова гаранция. Видно от чл. 11, т. 18 от ЗПК, изискването да се предостави обезпечение на кредит е напълно допустимо и законно, т.е. клаузата на чл. 4 от договора за паричен заем е действителна. Кредитополучателят е можел да избира между три вида обезпечения, които да представи. Първата възможност е да се представи банкова гаранция. Втората възможност е да се осигурят двама поръчители. Изискванията към поръчителите са заложили, както с оглед размера на кредита, така и с оглед ограниченията на чл. 446 от ГПК. Третата възможност е представяне на гаранция от дружество-гарант.

Ищецът е бил уведомен предварително, както за изискуемите обезпечения, така и за представянето на избраното от него обезпечение най-късно в тридневен срок след подписване на договора. Ищецът, преди да е обвързан от договор, е имал цялата необходима информация, за да вземе решение дали да сключи договор за кредит при тези условия или не, съответно дали разполага с възможност да осигури необходимото

обезпечение, както и кое обезпечение да предостави. Предвидените в чл. 4 от Договора за паричен заем обезпечения, не целят заобикаляне на нормата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, от тези обезпечения не възникват разноси по кредита, които да следва да бъдат включени в ГПР.

Договорът за предоставяне на гаранция е едно второ, отделно облигационно правоотношение, с различен правен субект. Възнаграждението на дружеството-гарант не е част от заемното правоотношение по Договора за заем и не представлява пряк разход, свързан с кредита. Възнаграждението на дружеството-гарант е насрещна престация срещу поетото задължение за обезпечаване на кредит. Същото е дължимо не към заемотателя, а за предоставена услуга от „*****“ ЕООД, като е уговорено да възникне задължение по нея, само при неизпълнение от страна на заемателя на задължението му да представи едно от другите две обезпечения по договора за заем.

Възнаграждението по договора за поръчителство не представлява и разход за допълнителна услуга, който трябва да се включи в ГПР, тъй като сключването на договор с дружеството-гарант не е задължително условие за получаване на кредита. Заемополучателят е можел да избира измежду три вида обезпечения, които да представи. Дружество е нямало как да прогнозира към момента на сключване на договора за паричен заем, кое обезпечение ще избере ищецът, поради което и няма как да предвиди какви разходи за заемателя ще възникнат във връзка с тези обезпечения и какъв би бил техният размер, а и дори да е имало подобна информация, то тези разходи не са във връзка с отпускането на кредита, поради което и не следва да бъдат включени в ГПР. Разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 предвижда, че ГПР се изчислява към момента на сключване на договора за кредит, към която дата на кредитора няма как да е известно дали заемателят ще предостави обезпечение, кое точно, какъв разход ще направи за него или ще избере да не предоставя обезпечение. Ето защо несъществуващи към деня на сключване на договора разходи и възнаграждения за гарант няма как да бъдат включени в ГПР.

Освен това, възнаграждението е уговорено като дължимо само при настъпване на визираното условие т.е. е дължимо само ако потребителят прибегне до тази възможност - обезпечаване на вземането чрез гарант, който предоставя гаранционни сделки, а не е дължимо предварително, за да е известно към момента на сключване на договора за заем. В годишният процент на разходите е включена само лихвата по кредита, тъй като това е единственият разход по кредита за кредитополучателят. Лихвата е сума, която се заплаща при ползване на пари в заем и представлява процент от заемната сума. ГПР, от друга страна, представлява коефициент е процентно изражение. Той е дефиниран в чл. 19, ал. 1 от ЗПК като израз на общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

За да се определи размерът на ГПР се прилага определената в Приложение № 1 към ЗПК формула. Тази формула включва размер и брой на погасителни вноски, брой и размер на усвоявания по кредита, интервал между усвояване на кредита и съответната погасителна вноска и пр. За да бъде изчислен ГПР се вземат предвид множество параметри по договора за кредит, следователно няма как ГПР и годишният лихвен процент да са съотносими един към друг. Поради разликите в определянето и изчисляването на двата

процента, съвсем нормално е и те да са различни при едни и същи изходни показатели. Това не означава, че в договора има скрити разходи, неясни за потребителя, нито пък че всички подлежащи на включване в ГПР разходи не са взети предвид при изчисляването му.

Твърдението на ищеца, че изискването за предоставяне на обезпечение по договора за паричен заем противоречи на Директива 2008/48, транспонирана в ЗПК е несъстоятелно. Обезпечението не е свързано с оценката на кредитоспособността и не я замества. Оценката на кредитоспособността е процедура по изготвяне на комплексна правна и финансова характеристика на потенциалния заемополучател, включваща финансови и нефинансови показатели, която дава възможност да се оцени неговата способност/възможност да погаси кредита напълно и в срок.

Твърдението на ищеца, че кредиторът не е изпълнил задължението си по чл. 5 от ЗПК, като е представил СЕФ със заблуждаващо съдържание е несъстоятелно. В исковата молба са наведени оплаквания от подвеждаща информация, заблуждаваща търговска практика, заблуждаващо разписване на ГПР, заблуждаващо непосочване на действителния лихвен процент и пр. Тези оплаквания са неоснователни и неаргументирани. За да е налице заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д ЗЗП е необходимо да са налице кумулативно следните три елемента: 1.) търговска практика: 2.) която съдържа невярна информация и 3.) има за резултат или е възможно да има за резултат вземане на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на търговска практика. В договора за паричен заем ясно са посочени, както заемната сума, размерът и броя на вноските, така и сумата, която трябва да се върне. Не е било необходимо потребителят да предвижда какви ще са икономическите последици, тъй като те са се равнявали на сумата, която трябва да върне/възнаграждението, което трябва да плати.

МОЛИ съда да постанови решение, с което да отхвърли изцяло като неоснователни и недоказани предявените искове от страна на ищеца. Претендира направените по делото разноски, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, в това число и разноски за процесуално представителство в размер на 360.00 лева. В случай че постановите решение в полза на ищцовата страна и ако тя претендира адвокатско възнаграждение в по-голям размер от предвидения с Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, правим възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и молим то да бъде намалено до минимум.

Ответното дружество „*****“ ЕООД счита, че предявеният установителен иск е недопустим, поради липса на правен интерес на ищеца. Към момента на сключване на договора, по времето на неговото изпълнение/действие и до приключването му спор между страните не е съществувал и всяка от страните е изпълнила своите задължения. Тъй като договорът е вече изпълнен, ако ищецът няма интерес от възстановяване на платеното от негова страна по договора, за който твърди, че е нищожен, то изобщо липсва правен интерес от предявяване на иск. Моли съда да прекрати настоящото производство като недопустимо.

По основателността на иска, намира същия за неоснователен. „*****“ ЕООД е вписано като финансова институция в Регистъра на БНБ за финансовите институции по чл.3а ЗКИ, с основен предмет на дейност:

предоставяне на гаранционни сделки по занятие. Именно в това си качество - на търговец, Дружеството сключва гаранционни сделки (поръчителство) - обезпечава изпълнението по договори за кредит срещу възнаграждение. Договорът за предоставяне на гаранция/поръчителство е договор, по силата на който едната страна - гарант, се задължава по искане на другата страна - принципал, да заплати на посоченото трето лице - бенефициар, определена парична сума в зависимост от поетите от гаранта задължения, независимо от действителността на обезпеченото с такава гаранция задължение. Гаранции могат да бъдат издавани от банки или търговци, в предвидените от закон случаи. По силата на договора за поръчителство, „*****“ ЕООД се задължава да отговаря солидарно с кредитополучателя пред кредитната институция за изпълнение на задълженията му по договор за паричен заем, както и да търпи последиците от неизпълнението на тези задължения.

Твърденията на ищеца, че договорът трябва да се сключи между поръчител и кредитор, а не между длъжник и поръчител били несъстоятелни. В случая става ясно, че ищецът изказва подобни твърдения, тъй като очевидно не може да направи разлика между правоотношенията длъжник/поръчител и поръчител/кредитор. Разпоредбите, за които пише ищецът (чл. 138 и сл. ЗЗД) били относими към отношенията между „*****“ ЕООД и „*****“ АД, това правоотношение е акцесорно на главното - между ищеца и „*****“ АД по повод кредита. „*****“ ЕООД и „*****“ АД имат сключен писмен договор, който урежда отношенията между тях като поръчител и кредитор. Правоотношението между ищеца и „*****“ ЕООД е самостоятелно, то влиза в действие под условие, че заемателят не предостави обещаните обезпечения на заемотателя.

Твърдението на ищеца, че договорът за поръчителство не е породил правни последици, тъй като обезпечава нищожна кредитна сделка са несъстоятелни. В случая не следвало да се смесват възникналите правоотношения и дори да се приеме, че договорът за заем е нищожен, то на „*****“ ЕООД, изпълнявайки задължението си по Договора за предоставяне на поръчителство се дължи възнаграждение в пълен размер. Обявяването на основния договор за недействителен по принцип води до погасяване на поръчителството, но в случая дори и да се установи, че договорът за потребителски кредит е недействителен, потребителят, съгласно ЗПК, остава задължен за чистата стойност на кредита. Ето защо, доколкото има главен дълг, то договорът за поръчителство не може да е нищожен. Твърдението, че договорът за предоставяне на гаранция е сключен в противоречие на добрите прави е неоснователно поради това, че в българското действащо право, в отношенията между правните субекти действа принципът на свободно договаряне (чл. 9 от ЗЗД).

Ответното дружество, задължавайки се да отговаря солидарно с цялото си имущество за задълженията на заемателя не получава нещо в повече, от това което предоставя, а дори напротив. При всеки алеаторен договор, престацията по договора за поръчителство на пръв поглед изглежда нееквивалентна. Но поръчителството се простира върху всички последици от неизпълнението на главното задължение, включително и разносните по събиране на вземането, с оглед на което престациите може да бъдат разглеждани като нееквивалентни, но в полза на ищцовата страна, а не в полза на Поръчителя, чиято отговорност може да бъде ангажирана в размер, надвишаващ с много полученото възнаграждение.

Дължимото възнаграждение по договора за поръчителство е определено след извършена преценка на риска. Видно от чл. 4, заемотателят не е поставил изискване към заемателят да обезпечи вземането по договора единствено чрез сключване на договор с дружество-гарант, каквито твърдения са наведени в исковата молба. Действайки добросъвестно и отчитайки индивидуалните предпочитания и възможности на всеки заемател, заемотателят му е предоставил възможност да избере един от три възможни начина за обезпечаване на договора, а ако прецени да не изпълни задълженията си, отговорността на заемателя би била реализирана по общия ред.

Твърди, че при сключване на договора, процесуално представляваното, дружество е действало добросъвестно. Клаузите в договора за поръчителство за формулирани достатъчно ясно и разбираемо и всеки разумен потребител - относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен, би могъл да прецени икономическите последици от сключване на договора. В договора за поръчителство е предвидено, че той влиза в сила само, ако заемополучателят не представи на кредитното дружество обезпечение под формата на поръчителство от физически лица или банкова гаранция.

Твърди, че съгласно чл. 145, ал. 2 от ЗЗП, преценяването на неравноправната клауза в договора не включва определянето на основния му предмет, както и съответствието между цената или възнаграждението, от една страна, и стоката и услугата, която ще бъде доставена или извършена в замяна, от друга страна, при условие че тези клаузи на договора са ясни и разбираеми. В договора за поръчителство ясно и разбираемо било написано, че „*****“ ЕООД се задължава да сключи договор за поръчителство с „*****“ АД, по силата на който да отговаря солидарно с потребителя за неговите задължения по договор за заем, а потребителят се задължава да заплати на „*****“ ЕООД възнаграждение посоченото в договора възнаграждение. Всеки потребител - относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен, би могъл да прецени потенциално значимите икономически последици за него. Икономическите последици са се равнявали на сумата, която потребителят е трябвало да заплати.

МОЛИ съда, да постанови решение, с което да отхвърли изцяло като неоснователни и недоказани предявените иски от страна на ищеца. Претендира разноси на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК и възнаграждение за процесуално представителство в размер на 360.00 лева. В случай че постанови решение в полза на ищцовата страна и ако тя претендира адвокатско възнаграждение в по-голям размер от предвидения с Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли то да бъде намалено до минимума съгласно посочената наредба.

От събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

От приложения по делото Договор за паричен заем № ***** от 16.03.2023г. се установява, че „*****“ АД е предоставило на ищеца сумата от 1000 лв., която следвало да бъде върната на 16 вноски, като срокът на заема бил 16 седмици, а размерът на седмичната вноска възлиза на 66.66 лева. Съгласно договора, фиксираният годишен лихвен процент по заема е 40.00%, годишният процент на разходите - 49.05%. Падежът на първата вноска е

23.03.2023г., а на последната - 06.07.2023г., като общата сума по кредита е посочена в размер на 1066.56 лева.

Съгласно чл.4 от договора, заемателят следва в 3-дневен срок от сключването му да осигури, едно от трите предвидени обезпечения: т.1 - две физически лица - поръчители, отговарящи на условията, подробно описани в договора; т.2 - банкова гаранция или т.3 - одобрено от заемотателя дружество - гарант.

Кредиторът „*****“ АД е предложил обезпечение, предоставено от гарант - „*****“ ЕООД, което дружество било одобрено и лицензирано. В тази връзка на 16.03.2023г. между длъжника и гаранта е сключен Договор за предоставяне на гаранция № *****, по силата на който „*****“ ЕООД се задължава да издаде гаранция за плащане в полза на кредитора и да гарантира изпълнението на задълженията по Договора за кредит. Съгласно чл.3 от договора за предоставяне на гаранция, длъжникът се е задължил да плати на Гаранта възнаграждение в размер на 405.44 лева, платимо на разсрочени вноски, 16 на брой, всяка от които в размер на 25.34 лева. От посочените дати на дължимите вноски е видно, че същите са платими ведно с вноската по кредита.

Видно от представената справка от „*****“ АД, ответникът е заплатил главница в размер на 1 000 лева и лихва в размер на 5.49 лева. Същият дължи сумата от 61.07 лева, представляваща лихва

Други доказателства от значение по делото не са представени.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните изводи от правна страна:

По иска за прогласяване нищожността на Договор за паричен заем № ***** от 16.03.2023г., сключен с първия ответник „*****“ АД, съдът намира, че по делото няма спор между страните, че е възникнало валидно правоотношение по договор за потребителски кредит, по който ищецът е усвоил сумата от 1000.00 лева. Ответникът е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът пък е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такова, т. е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 от ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗПК. Сключеният договор по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон - ЗПК.

Съгласно чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7- 12 и т. 20, чл. 12, ал. 1, т. 7- 9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен. Тя е изначална недействителност, защото последиците ѝ са изискуеми при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи.

В случая, не е спазено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. Разпоредбата сочи, че договорът трябва да съдържа годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид

допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите. Според чл. 19, ал. 1 от ЗПК, ГПР изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. ГПР се изчислява по специална формула. Спазването на това изчисление, дава информация на потребителя как е образуван размерът на ГПР и общо дължимата сума по договора. Тоест, в посочената величина следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение.

В случая съдът намира, че това правило е нарушено, тъй като в договора кредиторът се е задоволил единствено с посочването като абсолютни стойности на лихвения процент по заема и ГПР. Липсва обаче ясно разписана методика на формиране годишния процент на разходите по кредита - кои компоненти точно са включени в него и как се формира същият от 49.05%. Посочената годишна фиксирана лихва от 40.00% не е ясно как точно се съдържа и как е изчислена по отношение на общия ГПР. По този начин потребителят е поставен в невъзможност да разбере - какъв реално е процентът на оскъпяване на ползвания от него финансов продукт.

Налице е и друго нарушение, тъй като посочените в договора ГПР от 49.05% и общата сума на плащанията от 1066.56 лева, не съответстват на действителните. Въведените изисквания в чл.4, т.1 и т.2 от договора за вида обезпечение - банкова гаранция или поръчителство от две физически лица, отговарящи на предвидените в договора условия и срока за представянето му (тридневен), създават значителни затруднения на длъжника при изпълнението му до степен, че то изцяло да се възпрепятства. Срокът е твърде кратък и за потребителя се създава значително затруднение, както относно физически лица - поръчители, тъй като същите следва да отговарят на критерии, за които информация би следвало да се събере и от допълнителни източници, в т.ч. и относно банковата гаранция, която трябва да е в размер на пълната дължима обща сума и период след крайния падеж, но за учредяването на която се изисква набавяне на документи, одобрение и пр. за всички договорени условия е нужно технологично време и чуждо съдействие. На практика, заемателят няма как да изпълни тези условия и не разполага с друг избор освен да се възползва от предвиденото в чл.4, т.3 условие за обезпечаване на кредита посредством договор за гаранция с определено от кредитодателя дружество и възлагането в негова тежест да заплати възнаграждение в общ размер на 405.44 лева, платимо разсрочено заедно с всяка вноска. Непредоставянето на обезпечение не води до претърпяване на вреди за кредитора, който е бил длъжен да оцени кредитоспособността на длъжника, съответно - риска при предоставяне на заема към сключване на договора, като съобрази и възможностите за предоставяне на обезпечение. Възнаграждението за дружеството - гарант, води до скрито оскъпяване на кредита. Включено по този начин към погасителните вноски, тази сума се явява добавък към възнаградителната лихва и представлява сигурна печалба за заемодателя.

Именно затова, процесният договор не отговоря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, като липсата на част от задължителните реквизити по т. 10 от нея води до неговата недействителност, съобразно разпоредбата на чл.

22 от ЗПК. Тази норма от една страна е насочена към осигуряване защита на потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски кредит, а от друга - към стимулиране на добросъвестност и отговорност в действията на кредиторите при предоставяне на потребителски кредити така, че да бъде осигурен баланс между интересите на двете страни. В случая липсата на ясна, разбираема и недвусмислена информация в договора не дава възможност на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора, предвид предоставените му от законодателя съответни стандарти за защита. Ето защо и поради липса на част от задължителните реквизити на т.10 на чл.11 от ЗПК, договърът се явява недействителен.

Следва да се има предвид и следното - посочването само с цифрово изражение на ГПР не е достатъчно, за да се считат спазени законовите изисквания. Целта на цитираната разпоредба на чл.11, т.10 от ЗПК е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да стори във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи. Поради това в договора трябва да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, но изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР. Съгласно трайната съдебна практика, поставянето на кредитополучателя в положение да тълкува всяка една от клаузите в договора и да преценява дали тя създава задължение за допълнителна такса по кредита, невключена в ГПР, противоречи на изискването за яснота, въведено с чл. 11, ал.1, т.10 от ЗПК. Липсата на разбираема и недвусмислена информация в договора по см. на чл. 11, т. 10 от ЗПК, е възможно да заблуди средния потребител относно цената и икономическите последици от сключването му. Същевременно - посочването на по-нисък от действителния ГПР, представлява невярна информация относно общите разходи по кредита и следва да се окачества като нелоялна и заблуждаваща търговска практика по смисъла на член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО. Това от своя страна означава, че клаузата за общия размер на сумата, която следва да плати потребителят, е неравноправна по смисъла на чл. 4, параграф 1 от Директива 93/13/ЕО и влече недействителност на договора в неговата цялост.

Налага се извод, че тази клауза е неравноправна, защото е в нарушение на принципа за добросъвестност, води до значителна неравнопоставеност между договарящите страни относно правата и задълженията и е във вреда на потребителя. Като такава е нищожна и поради противоречие със закона, а именно поради директно нарушение на разпоредбите на ЗПК. При възприетите изводи следва са приеме, че е налице едновременно противоречие със закона и накръняване на добрите нрави, а противоречието със закона по правило винаги „поглъща“ накръняването на добрите нрави, респ. специалното основание изключва общото (така Решение № 97 от 8.02.2013 г. на ВКС по т. д. № 196/2011 г., I т. о., ТК).

Съдът не е обвързан от посочения от ищеца начин на съединяване на исковете, когато те са за обявяване на нищожност на правна сделка на няколко основания (в този смисъл мотивите на Решение № 527/21.06.2010 г. по гр. д. № 1363/09 г. на IV г. о. на ВКС), следва да разгледа всеки един от тях в поредност, съобразно естеството на твърдения порок според основанията по

чл. 26 от ЗЗД. Но при установеното „противоречие със закона“ позоваването на основание „накърняване на добрите нрави“, изключва възможността съдът да се произнесе по него (Решение № 417 от 21.05.2010 г. по гр. д. № 1228/2009 г. на ВКС, Гражданска колегия, III г. о.), в който случай основанията, правният резултат от уважаването на иска на едно от тях, изключва интереса от обявяване на нищожност на другите основания. Или прогласената от съда нищожност на сделката в процесната част като неравноправна, респ. противоречаща на закона, ще има идентични правни последици, които законът свързва с обявяването на нищожността ѝ като противоречаща на добрите нрави. В този случай съдът не дължи произнасяне по другите въведени в процеса основания за нищожност на договора за кредит.

По иска за прогласяване нищожността на Договор за предоставяне на гаранция (поръчителство) № **** от 16.03.2023г., сключен чрез с втория ответник „*****“ ЕООД, съдът намира следното: Поръчителството е каузален договор с основание кредиторът да бъде обезпечен и с основание на поръчителя да обезпечи кредитора. Предметът на поръчителството е идентичен с предмета на главния дълг, затова поръчителството има акцесорен характер и е функция на друго, главно правоотношение. Съгласно Тълкувателно решение №2 от 9.07.2019г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017г., ОСГТК: „Поръчителят обещава същия резултат, който главният длъжник трябва да осъществи - и дължи това, което последният дължи („каквото и колкото дължи главният длъжник, това и толкова дължи и поръчителят“) - освен ако не е уговорено друго или друго следва от естеството на дължимата престация. Отговорността му е акцесорна - в генетична и функционална зависимост от главния дълг (обуславя се от съществуването и обема на отговорността на главния длъжник) - но и относително самостоятелна (поръчителството може да бъде дадено при по-леки условия)“. От изложеното е видно, че нищожността на договора за кредит води до извод за нищожност и на акцесорния Договор за предоставяне на гаранция (поръчителство) № **** от 16.03.2023г., поради невъзможен предмет, т.е. този иск също следва да бъде уважен.

По отношение на разноските:

При този изход на делото, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на ищеца се дължат направените по делото разноски, видно от списъка на разноски по чл. 80 от ГПК.

Съгласно чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв., на която се позовава пълномощникът на ищеца, адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица. В договора за правна защита е отразено, че същата се предоставя безплатно. Съгласно чл.38, ал. 2 от ЗАдв., в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. Този размер, съобразно цената на исковете и Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза на 406.65 лева, дължими от „*****“ АД и 400.00 лева, дължими от „*****“ ЕООД за осъществено от адвокат С. П. процесуално представителство.

Освен адвокатско възнаграждение в полза на ищеца, ответниците следва да заплатят на последния разноските за държавна такса в размер на 100.00

лева, дължими поравно от двамата ответници или всеки от по 50.00 лева.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА за НИЩОЖЕН, на основание чл.26, ал.1, предл.1-во от ЗЗД, Договор за паричен заем № ***** от 16.03.2023г., сключен между „*****“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С. ****, ж.к. *****, представлявано от Е. С.ов Б., като заеодател и С. К. М. от с. В., ул. ***** с ЕГН *****, като заемополучател, поради противоречие със закона.

ПРОГЛАСЯВА за НИЩОЖЕН на основание чл.26, ал.2, предл.1-во от ЗЗД Договор за предоставяне на гаранция (поръчителство) № **** от 16.03.2023г., сключен между „*****“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С. ****, ж.к. *****, представлявано от Е. С.ов Б., като гарант и С. К. М. от с. В., ул. ***** с ЕГН *****, поради невъзможен предмет.

ОСЪЖДА „*****“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. С., ****, ж.к. *****, бул. *****, представлявано от Е. С.ов Б. да заплати на АДВ. С. Ж. П., с адрес на упражняване на дейността: гр. П., пл. *****, адвокатско възнаграждение за осъществено на ищеца - С. К. М. от с. В., ул. ***** с ЕГН ***** безплатно процесуално представителство по делото, в размер на 406.65 лева, определено от съда по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

„*****“ ЕООД, ЕИК: ***** със седалище и адрес на управление: гр. С., ****, ж.к. *****, бул. *****, представлявано от Е. С.ов Б. да заплати на АДВ. С. Ж. П., с адрес на упражняване на дейността: гр. П., пл. *****, адвокатско възнаграждение за осъществено на ищеца - С. К. М. от с. В., ул. ***** с ЕГН ***** безплатно процесуално представителство по делото, в размер на 400.00 лева, определено от съда по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА „*****“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. С., ****, ж.к. *****, бул. *****, представлявано от Е. С.ов Б. да заплати на С. К. М. от с. В., ул. ***** с ЕГН *****, сумата от общо 50.00 лева, представляваща разноски по делото за заплатена държавна такса.

ОСЪЖДА „*****“ ЕООД, ЕИК: ***** със седалище и адрес на управление: гр. С., ****, ж.к. *****, бул. *****, представлявано от Е. С.ов Б. да заплати на С. К. М. от с. В., ул. ***** с ЕГН *****, сумата от общо 50.00 лева, представляваща разноски по делото за заплатена държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд П. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Сн.Д.

Съдия при Районен съд – Карлово: _____